

Daniel Podnecký

Ke Světlu

1. Pád Akkonu

„Mistře,“ zvolal Alfréd, který právě celý zakrvácený vběhl do citadely, „mamelukové podkopali hradby a připravují se na dobytí věže. Je potřeba vyrazit!“ Velmistr a jeho osobní strážce, velkopřevor Jakub de Molay, se zvedli. Věděli, že jdou na smrt a byli na to připraveni. Poslední zařinčení jejich mečů, poslední boje. Poslední pevnost templářů ve Svaté zemi bude dobita.

„Běž, Alfréde, na místo, hned přijdu,“ poručil velmistr. Alfréd se otočil a vyrazil. Jakub se chystal vydat za ním, ale velmistr jej chytil za ruku.

„Ty ne, Jakube,“ řekl. „Pro tebe mám jiný úkol!“ Jakub se zarazil a otočil se k velmistrovi. Ten se pousmál. „Naše poslání jsme utopili v krvi těch, kteří, jako my, věřili, že bojují za svatou věc, že jejich Bůh je ten pravý. Ale jsme jen nástroji zla, a i když věříme, že se smrtí vykoupíme z našich hříchů, nikdo neví, zda tomu tak bude i doopravdy.“ Velmistr se odmlčel a Jakub napjatě čekal na jeho další slova. Byl zmatený tím, co slyšel, ale neodvážil se velmistrovi oponovat. „Zpronevěřili jsme se našemu poslání. I nás zaslepila pýcha, bohatství, moc. Stále jsme upravovali naše regule podle toho, jak náš řád rostl a bohatl. Zapomněli jsme na chudobu, pokoru, Boha a jeho milosrdenství. Chránili jsme sebe místo, abychom chránili ostatní. A toto je důsledek. Jsem nejspíše poslední velmistr, který zemře ve Svaté zemi. Ale jsem na to hrdý!“ zvolal a na chvíli se odmlčel, aby pokračoval. „Je konec. Konec slávy templářů. Neznamená to však, že vše je ztraceno. Dokud máme víru v Boží Světlo, do té doby je naděje. Slyš, Jakube a zachovej v tajnosti: když první velmistr našeho řádu, Hugo de Pays, přišel do Jeruzaléma, usadil se v Šalamounově chrámu a hledal archu úmluvy, svatý grál a další artefakty té doby. Naši předci kopali hluboko a našli mnoho cenností. Co však chtěli najít, nenašli. Až pak, jednou v noci, měl Hugo sen, aby se vypravil do Nazarethu. Okamžitě sedl se svými čtyřmi druhy na koně a vyrazili. Nazareth byl v té době malá vesnice. Rozdělili se tedy a chodili dům od domu a pátrali. Nevěděli, co hledají, ale Hugo měl sen stále před očima. A pak se to stalo – před jedním z domů si hrálo malé děvčátko. Sypalo písek na jakousi zvláštní kamennou cihlu a zase ho ručičkama smetávalo.

„Dobrý den, pane,“ řeklo to malé děvčátko.

„Dobrý den,“ odpověděl jí Hugo. „Jakpak se jmenuješ?“

„Já jsem Marie Magdalena, a vy budete nejspíš Hugo?“ Hugo se překvapením nezmohl na odpověď a děvčátko pokračovalo: „Včera nás navštívil anděl Páně a řekl, že přijdete. Můj prapraprapradědek si tady nechal svoji knihu, než se vydal do Jeruzaléma na svoji poslední cestu. A moje prapraprababička ji už nestačila vzít s sebou, když odtud musela narychlo uprchnout. Tak tady zůstala,“ povídala jakoby nic malá Marie. „Tak tady zůstala až do dnes. Ale včera přišel ten anděl a říkal, že si pro ni dnes přijdete a že vám ji máme dát. Všichni o ní mluví jako o knize, ale vypadá spíš jako kus kamene. Podívejte,“ řekla a uchopila ten podivný předmět, se kterým si hrála, a podala ho Hugovi. Ten jej uchopil a ve chvíli, kdy se ho dotkl, rozzářil se emblém umístěný ve středu předmětu, představující trojúhelník s vrcholem vzhůru, ve kterém bylo vykresleno Boží oko.

„Je to on, je to on,“ radostně volala holčička a svým křikem přivolala obyvatele domu.

„Toto budiž znamením, že je vám určena,“ řekla jedna z žen. Uchopila pak malou Marii do náruče. „Jděte v pokoji, nechť je vám tato kniha požehnáním. Nikdo z nás neví, co znamená, ani co ukrývá, co však nyní víme, je, že se nachází ve správných rukách. S Pánem Bohem.“ Po těch slovech se všichni otočili a zašli do domu a ulice se vyprázdnila.

Takto dostal Hugo de Pays nejcennější relikvii, která tu zůstala po Ježíšovi. Velmistr velmistrovi předává tuto knihu, ale jelikož já ji nebudu moci nikomu předat osobně, dávám ji tobě, abys ji ty předal tomu, kdo bude za velmistra zvolen. Po těch slovech se otočil a zamířil k truhlici, která stála v rohu citadely.

Odemkl ji a otevřel. Pak vytáhl z truhlice zvláštní předmět a podal ho Jakobovi. Jakub ho uchopil a emblém v jeho středu se rozzářil. „Vidím, že možná i já ji nakonec předávám budoucímu velmistrov! To by bylo moc dobře,“ radostně zvolal velmistr. „Mně už se nerozsvěcuje,“ pokračoval, „promarnil jsem svoji příležitost použít ji pro dobro a Lásku. Boj a války nejsou naším posláním, Jakube! Naším posláním je šířit Lásku! Mně to již není souzeno, ale ty a tvoji následovníci máte možnost to změnit. Vzkaz jim to, co ti nyní právě říkám. Držte se Ježíšova poselství! To je ukryté v této relikvii. Rozsvítí-li se ti její emblém, je možné ji otevřít a objevíš několik prázdných volných listů, vyrobených ze zvláštního materiálu. Sotva je však uchopíš, najednou se ti na nich začne objevovat text a obrazy, kterým buď je ti dáno rozumět anebo není. Je-li ti dáno, najdeš v knize odpovědi na svoje otázky.“

„O, Mistře!“ zvolal Jakub.

„Teď již chápeš, jaký je její význam! Je to nejvyšší svátost, jakou řád má, a přinesla by mu i mír a pokoj, kdyby nejednal proti Ježíšovu učení. Pokud se staneš velmistrem našeho řádu, chlapče, buď prozíravější a hledej Světlo, milost, pokoru a mír v činech, které ti bude souzeno učinit. Jeruzalém je nyní v moci temnoty, avšak kdesi ve středu Evropy je údajně místo, které se stane novým domovem těch, kteří hledají a ctí Ježíše a jeho poselství. Nevím, zda bude tobě dáno toto místo najít a tuto posvátnou knihu tam dopravit, přesto bych byl rád, kdybys přijal tento můj poslední úkol!“

Překvapený Jakub stále nevěřicně hleděl na zářící emblém knihy, zatímco velmistr vyndal z truhlice zaprášený plášť a tornu. „Pojď, obleč si to,“ vyzval Jakuba. „Pro nejbližší čas zapomeň, že jsi templář a staň se prostým poutníkem.“

Jakub opatrně odložil knihu a převlékl se. Mezitím mistr vyndával z truhlice zlaté mince a šperky a dával je do torny, kam předtím vložil knihu. Venku bylo slyšet čím dál silnější lomoz a výkřiky těch, kteří umírali na hradbách pod šípy a kamením, bortícím se pod palbou metacích strojů obléhatelů.

„Toto ti zajistí cestu do bezpečí,“ řekl velmistr, když naplnil tornu. „Za chvíli odpluje poslední loď, je potřeba, abys ji stihnul. Knihu střež jako oko v hlavě a pokud ji budeš muset předat jinému velmistrov, dohlédni prosím na to, aby ji dopravil na svaté místo. Ten, kdo s knihou bude umět zacházet, bude prý mít moc zbavit celý svět temnoty. Nikdo však, kdo jí dosud měl v ruce, toto nedokázal. Hledej spolu s bratry místo, které je jí určeno, aby v ní četl ten, jenž je vyvolený, který bude rozumět tomu, co se v ní píše!“ Pak si sundal prsten velmistra a zasunul ho Jakobovi do pláště. „Věřím, že tě kniha vyvolí novým velmistrem, pokud by tomu tak nebylo, předej prsten tomu, kdo bude zvolen.“ Nakonec mu položil ruku na rameno a pohlédl zpřímá do očí. „Běž rychle a nezastavuj se!“

V tom pohledu Jakub spatřil vše, co s mistrem za poslední roky prožil, aby na jeho konci užřel nebývalou hloubku moudrosti a záblesk světla jeho poslání.

„Udělám, co bude v mých silách, abych splnil vaše přání!“ zvolal.

„Děkuji ti, Jakube,“ odpověděl mu mistr, přešel ke stěně za Jakobovými zády a zatlačil na jeden z kamenů. Zatlačením kamene se uvolnil kus stěny a otevřel se prostor do jakési chodby. Mistr sejmul ze stěny louč a podal mu ji. „Utíkej!“

Jakub si rychle nasadil tornu na záda, naposledy se podíval na velmistra a vyrazil do tmy. Z dále pak jen slyšel, jak se stěna za ním zavřela. Běžel tak rychle, jak jen mohl. Znal tu chodbu, již dvakrát tudy šel s velmistrem, když se potřebovali nepozorovaně dostat z hradu do přístavu. Nikdy mu ale nepřipadalo, že je tak dlouhá, jako nyní. Najednou uslyšel obrovské dunění a stěny chodby se otřásly tak mohutně, že pochopil, že kdesi za ním se zřítily a chodba se zavalila. Přidal do běhu a za okamžik spatřil v dále před sebou slabý paprsek světla a ucítil svěží závan mořského vzduchu.

Chodba ústila do nevelké jeskyně na břehu moře a v rohu jeskyně byla ukrytá malá bárka. Jakub ji rychle dovlekl na vodu, naskočil a zabral do vesel. Opatrně vyjel na moře a svůj pohled okamžitě nasměroval ke hradu. Hradby Akkonu se propadly a hordy mameluků slézali rozvaliny, aby se dostaly dovnitř. Nikdo jim neodporoval, všichni obránci zahynuli. Jakub zamáčkl slzu a zamířil loďkou k přístavu. V tom spatřil, jak poslední templářská loď právě vyplouvá na širé moře. Opustil všechny chmurné myšlenky a zabral do vesel. Naštěstí bylo moře klidné a loď plula jeho směrem.

Pádloval ze všech sil a vzdálenost mezi jeho bárkou a lodí se zkracovala. Když byl na dosah volání, nechal pádla, povstal a snažil se svými výkřiky upoutat pozornost.

Netrvalo dlouho a jeden z námořníků si ho všiml a upozornil kapitána. Snad to byl lehký závan mořského vánku či to byla letmá myšlenka, která kapitánovi přinesla obraz jeho mládí, kdy ho zachránila loď, když si v mladické nerozvážnosti vyjel na člunu na moře a nenadálá bouře jej pak odnesla do širého oceánu, že, ačkoli to bylo v nastalé situaci riskantní, neboť nikdo nevěděl, zda je loď mameluků nebudou pronásledovat, poručil zastavit v plavbě a nechal Jakuba doveslovat k lodi. Jakub se vyšplhal po shozeném provazovém žebříku na palubu.

„Děkuji, kapitáne za záchranu,“ řekl, sotva se postavil na nohy. „Jsem nejspíš poslední, koho jste zachránil z tohoto místa.“ Pak sáhl do torny, vyndal tři zlaté livry a podal mu je. Kapitán se usmál. „Kam pluješ, poutníku?“ zeptal se.

„Tam, kam vy,“ odpověděl Jakub.

„Vzhůru tedy na Kypr,“ zavelel kapitán a loď se dala do pohybu.

2. Rituál krve

Jemným pohybem svých dlaní sjížděl po páteři jejích krásných zad až k bedrům, kde se jeho ruce rozdělily a po bokách opět stoupaly k jejímu útlému krku. ‚Je nádherná‘, vždy si říkal, když masíroval její nahé tělo. Přesunul se níž k jejím nohám, uchopil je za nártý a roztáhnul je od sebe. Malá červená kapka krve jej zarazila.

„Možná jsem už začala menstruovat,“ promluvila do ticha. „Vadí ti to?“

„Vždyť víš, že ne,“ odpověděl jí. „Přece zrovna včera jsme si četli o posvátnosti ženské krve. Když už je to tady, mohli bychom vyzkoušet to napojení. Co ty na to?“

Otočila k němu hlavu. „Ty bys chtěl?“

„Proč ne? Známe se už docela dlouho. Mohli bychom se spojit v posvátném rituálu s vesmírnou energií a třeba se nám otevrou vzájemné hlubiny našich duší a objevíme něco z naší minulosti nebo budoucnosti. Třeba bychom mohli prožít něco podobného, jako prožili Io s Eiou, jak o tom píše můj táta ve své knize. Mohli bychom vyvolat Světlo. Vždyť víš, kolik je kolem temnoty a světelný paprsek tu chybí jako sůl.“

Pozorně se na něho zadívala. Pokaždé z něho vyzařovalo něco, čemu nikdy nedokázala odolat. Obdivovala ho, i když mnohé z toho, co hlásal, se jí stále zdálo trochu přitažené za vlasy. Ale často se vyplnilo, co říkal, před čím varoval.

Přemýšlela o tom, jak ho potkala, když pro firmu, ve které pracovala, hledala novou kancelář. A on, Marek, dělal správce v jednom z administrativních objektů v Praze. Hned od první chvíle jí byl sympatický. Měl milé vystupování, příjemný hlas a hlavně to vypadalo, že se nedrží striktně všech těch omezení a nařízení, které tak komplikují lidem život. Ihned jí nabídl sundat si masky z obličeje, nenutil jí, jako jinde, prokazovat, že je zdravotně nezávadná, že má povolení k cestě, prostě byl takový... jak by to jen pojmenovala... lidský. Ano, choval se tak, jako se lidé k sobě chovali před mnoha lety, než vypukla válka o zdraví. Začalo to vyvinutím specifického viru a jeho vypuštěním mezi lidmi, aby prostřednictvím kampaně na ochranu obyvatel mohly vládnoucí skupiny začít omezovat pohyb lidí a nařizovat jim, jak se mají chovat. Pod demagogickým marketingovým nátlakem s heslem ‚jednáme v zájmu vašeho zdraví‘ začal celosvětový Systém pomalu a nekompromisně utlačovat obyvatele světa a začal s jejich značkováním a kontrolou, aby získal přehled o tom, kdo je ovlivnitelný, loajální, podřízený, manipulovatelný. Přibývalo mediálních zpráv, příkazů a zákazů vyvolávajících neustálý strach a chaos. Významné skupiny esoteriků hlásaly, aby duchovní lidé nic nekonali, neboť, když válce nebudou věnovat pozornost, ta pomine. Nepominula, místo toho systém posiloval moc, začal šířit tyranii, vydírání, diskriminaci, útisk. Lidé byli vtahováni do určitého matrixu, kde byli izolováni a odlišťováni. Mnozí umírali a ti, kteří přežili, se začali v mnohém podobat robotům. Postupně mizely z mapy i jednotlivé státy, neboť je skupovaly podivné nadnárodní monopoly, v jejichž pozadí se objevovala jména jako Vanguard či Blackrock. Ty převzaly v zemích moc a začaly vydávat nová nařízení, která, pod heslem zachování pořádku, sebrala lidem zbytek

svobody. Udělala z nich loutky řízené jakýmiśi světovými elitami. Během posledních dvou let byli lidé očipováni, aby na všechno potřebovali povolení systému a kdy bez svého kódu nemohli v podstatě nic – nakupovat, cestovat, pracovat, bavit se, cokoli dělat.

Někteří se však postavili na odpor. Nechtěli se podvolit, protestovali, vyhýbali se nařizením. Ti pak začali být postupně pronásledováni, zavírání a někteří i umlčováni. V té souvislosti jí bleskla hlavou vzpomínka na to, jak jí Marek jednou vyprávěl o zmizení svého otce. Moc se s ním nestýkal, ale když otcův byt byl najednou prázdný a on sám nebyl nikde k zastížení a nikdo o něm nic nevěděl, pochopil, že by měl něco udělat. Rozhodl se tedy, že po něm začne pátrat. Podařilo se mu dostat do otcova počítače a postupně procházel všechno, co otec dělal, o čem psal, čím se zabýval. Díky tomu začal přicházet na to, kdo byl jeho otec a začal chápat význam toho, kam směřoval. Najednou si i on sám uvědomil, že otce zklamal a nyní je možná poslední příležitost, jak to napravit.

Obávali se nejhoršího, i když pořád zde byla naděje, že otec zmizel z vlastní vůle, jelikož některým lidem se prý podařilo ukrýt na venkov a otec poslední roky trávil víkendy na chatě v horách.

Vzpomínala, jak měla při jejich prvním setkání intuitivní pocit, že Marek by nemusel patřit k příznivcům režimu. Že by mohl mít také falešnou zdravotní identitu a nebyť očkováný a tak sledovaný. Sama patřila mezi ilegální skupinu obyvatel, která se nechtěla podvolit, ale zároveň se necítila tak silná, aby vystupovala proti Systému veřejně. Skupina pracovala v utajení a pro kohokoli bylo velmi těžké se do této skupiny dostat. Zároveň málokdo znal osobně její členy, většina pravých identit byla totiž přísně střežena. Ale Eliška měla vyvinuté citění na vyzařování energie a dokázala rozpoznat ty, kteří byli očipováni a ty, kteří nebyli. Každý z nich totiž vysílal jiné vibrace, které ovlivňovali jeho auru a tento dar, který od mala musela skrývat, jí byl dán. „Kéž by k nim Marek patřil“, přála si tenkrát v duchu.

Chtěla Marka ještě vidět a tak, ačkoli věděla, že si vedení vybere jiné kanceláře, dělala, že firma má o prostory zájem. A při druhé návštěvě jí řekl, že by se s ní rád setkal i po práci. Začali se spolu scházet, raději za městem, aby se vyhnuli všudypřítomným kamerám. Sice na to neměli povolení a riskovali tak možnou pokutu, ale měli připravenou vymyšlenou výmluvu o ztrátě orientace.

„Eli,“ přerušil jeho hlas tok jejích myšlenek, „na co myslíš?“

„Přemýšlím o nás a o tom, že máme rok 2030 a síly Antisvětla téměř vyhubily lidi Světla. Opět nás straší válkou Ameriky a Evropy s Ruskem a Čínou, ale jde jim jen o to, posílit svojí moc a pozici. Je nás málo, jsme sledováni a pronásledováni a pomoc od Stvořitele nepřichází. - Přesto to nevzdáme!“ pronesla na závěr rezolutně. „Protněme světelným proudem černočerný svět kolem nás. Jdu do toho!“

Pohládl ji po jejích dlouhých blondatých vlasech, sklonil se k ní a políbil ji.

„Máš pravdu, Antisvětlo, zdá se, vítězí,“ řekl. „Osviíme spolu, alespoň na kratičký okamžik, temnotu, jež nás obklopuje. Otoč se, miláčku.“

Pomaloučku se otočila a on nabral z misky do dlaně teplý kokosový olej a začal jí ho roztírat po břiše. Jemným kruhovým pohybem roztáčel pravotočivou spirálu, až se doslal k jejím prsům a pak pomalu klouzal do jejího klína. Cítil, jak se celá chvěje, jak jemné vibrace rozkmitaly její tělo. Tak, jak se blížil k jejímu klínu, začala uvolňovat nohy od sebe, aby se dostal prsty až k ústí brány do její říše. Kapky krve pomalu vytékaly na prostěradlo pod nimi, ale ty nikdo z nich nevnímal. K jeho silnému vzrušení se najednou dostavil proud zvláštní energie, který ho chtěl pohltnout. A on se nechal. Proniknul její branou pevným pomalým pohybem, až dostoupil na konec její pochvy. Vykřikla blahem a on spatřil nad nimi světelný proud, prostupující stropem. Uchopil ji do náruče a ještě hlouběji přirazil. Pěvně ho stiskla svými stehny a její ruce ho obemkly. Najednou oba cítili, jak se jejich srdeční čakra otevřela a oni napojeni na vesmírný proud přestali vnímat čas a prostor. Sami nevěděli, jak dlouho tak setrvali, když najednou pocítili potřebu propojit se se Zemí. Zaměřili tedy svoji pozornost na první čakru a proud světelné energie provedli svým tělem k zemi. Pocítili závan zemského víru a spatřili jemně zelenou energii Země, jak je obepíná a spojuje se se světelnou vesmírnou energií. Jejich těla uprostřed postele zazářila. Začali se líbat a propojovat tak kanály svojí duše prostřednictvím dechu, který si předávali. Jejich energie pulzovala a jim se promítaly různé obrazy, vidiny a fantazie. Pak vše

zmizelo a rozhostilo se naprosté ticho vůkol. Eliška uvolnila svoje sevření a opustila vzájemné spojení.

Jeho penis byl celý červený od krve. Vzala ho do rukou a její dlaně se obarvily. Pak mu, jak se naučila ze starých rituálů, svými rukama rozetřela svoji krev z lůna po krku a páteři. Pocítil silný příval energie.

„Pojď,“ vyzvala ho, a on do ní opět vešel. Byl to mohutný proud extáze, který je oba dovedl k neuvěřitelnému orgasmu. Sotva stačil uvolnit penis ze sevření její pochvy. Výron semene byl tak mohutný, že jí dostříkl až na prsa. Eliška si ho hned začala roztírat po těle a míchat se svou krví. Pak si na ní lehl a její krev smíchaná s jeho spermatem je spojila. Převalili se na bok a drželi se v pevném objetí. Možná na čas usnuli, přesto oba naráz v jednu chvíli otevřeli oči a spatřili se v nich. Láska, ta nejmocnější energie ve vesmíru, je spojovala. Pochopili, že prožili něco, co jim otevřelo cestu ke Světlu.

„Umyjeme se?“ zeptala se. Přikývnul. Vstali, ona sundala zakrvácené prostěradlo, zatímco se šel sprchovat. Přišla za ním a napustila do kýble studenou vodu a prostěradlo do něho namočila. Pak jej vystřídala ve sprše. Vše dělali mlčky, ještě plni emocí z toho, co právě prožili. Než se vysprchovala, Marek vyndal čisté prostěradlo a natáhl je na postel. Když přišla, už bylo vše připravené, aby mohla vklouznout k němu pod peřinu.

„Měla bych si konečně přečíst ty knížky tvého táty,“ řekla do ticha.

„Vážně? To ti přišlo v obrazu?“

„A nejen to, nevím proč, ale objevil se mi tam dědeček. Jako bych ho měla navštívit a knihy mu přinést.“

„Tak to je zajímavé. Vlastně v té první knize „Na Počátku byla Matka“ se také píše o tom, jak Eia, žena Prvotního Stvořitele, Ioa, jde za dědečkem.“

„Nemusím být ženou Prvotního stvořitele, stačilo by mi být ženou jeho syna,“ zažertovala.

Podíval se na ni. Byla tak krásná. „Je okouzující a přitom má takové úžasné postřehy,“ pomyslel si. „Ano, chtěl by mít takovou manželku.“ „Každý muž by chtěl mít takovou ženu, jako jsi ty,“ řekl. „Nesmírně si přeji, abys byla šťastná. Jen nevím, jestli tohle dokážu splnit.“

Jeho slova ji nepřekvapily. Cítila to, ale přesto jí její vnitřní intuice říkala, aby mu důvěřovala. To, co jí dává on, jí jiní muži nikdy nedokázali dát. Nevěděla, jak si s tím poradí, ale obrazy, které jí při dnešním rituálním spojení vystávaly před očima, ukazovaly, že toho mají ještě mnoho před sebou.

„Vím, co cítíš,“ odpověděla mu. „Ale také vím, že na nás čekají společné náročné úkoly. Tak si mne teď uživej, miláčku!“ rozpustile prohodila. „Právě jsem si zakázala menstruovat.“

Vzal ji do náruče. „Víš, já jsem ti měl zvláštní vidění,“ pronesl. „Viděl jsem před sebou dlouhou cestu, která vedla temnými chodbami a jen blikající světélka dávala tušit, kudy jít. Vypadalo to, že nemá konce, ale pak, najednou, se v dálce něco rozsvítilo. Problém byl, že před světlem stál stín. A já věděl, že bude nutné se s ním utkat, jenom jsem nevěděl jak. Pak obraz zmizel.“

„Až přijde ten čas, určitě to vědět budeš,“ pošeptala mu.

3. Směr Kypr

Jakub sešel do podpalubí. Nikdo si přicházejícího nevímal, všichni ti, kdo zde byli, měli svoje starosti, byli vyčerpaní, zraněni nebo se modlili a děkovali Bohu, že přežili a nyní je tato loď odváží do bezpečí. Se soucitem hleděl Jakub na toto utrpení a vzpomínal na mistra. Jeho život je již v rukou Pána. Mistrova slova však ležela Jakubovi stále v hlavě. Proč se tak rozcházela s tím, co se do této doby učil, o svatosti jejich poslání, o potřebě dodržovat řád a jeho pravidla, o potřebě bohatství k tomu, aby mohli zastávat svůj úkol, o potřebě rozhodovat a ovlivňovat rozhodování druhých, aby nebyli ve své moci oslabeni... Mnoho toho vyslechl, mnohému se naučil, přesto cítil, že mistrova slova jdou hlouběji, jdou k samotné podstatě poslání templářů. A toto poslání se rozplynulo v lesku peněz, množství krve a touze po moci. Možná proto skončilo tak, jak skončilo. Jeruzalémská říše je

ztracena a kdo ví, jaký osud templáře čeká doma, ve Francii či Anglii? Vypadá to, že však je naděje, kdesi ve středu Evropy. Při svých úvahách došel až k místu, které se mu zdálo být vhodné k tomu, aby si odložil svrchní plášť, rozestřel ho na zem, odložil tornu a posadil se. Tornu si dal za záda, aby nepoutala pozornost. Meč pod pláštěm mu trochu překážel, ale již si zvykl. Ještě jednou se rozhlédl kolem a zavřel oči.

Nejspíše usnul, protože ho najednou probudilo zvláštní bodavý pocit na krku. Otevřel oči a spatřil zarostlou divokou tvář muže sklánějícího se nad ním. Bodavý pocit byl způsoben ostřím dýky, která se zarývala do jeho kůže.

„Vypadá to, že bys mi chtěl dát tu tornu, co máš za zády, poutníku. Je-li ti tedy život milý,“ procedil tiše, ale ostře, neznámý. „Tak honem,“ poručil. „A nesnaž se udělat levou, našli by tě tu až při vyloďování a pak hodili do moře, jako ty, co plavbu nepřežijí. Podej mi mošnu!“

Jakub znal tyto situace, tolikrát se dostali s mistrem do střetů, kde zbraně nepřátel byly tak blízko jejich těl. Pochopil, že neznámý neví, kým je. Položil ruce na zem, jako důkaz toho, že nechce soupeřit, ale vstát, aby uvolnit tornu za zády. Přitom nahmatal meč, který byl pod pláštěm. Uvolnil svoje záda a muž musel uvolnit tlak dýky, aby si ji přendal do levé ruky a pravou uchopil tornu. Avšak ještě, než se jí stačil dotknout, Jakubova ruka sevřela meč a nečekaným výpadem se jeho meč nepatrně zabodl do krku neznámého. Ten přídušeně vykřikl, upustil dýku a začal se třást.

„Naše role se obrátili, pane,“ tiše pronesl Jakub. „Zasloužil bys probodnout, aby se s tebou stalo to, co jsi plánoval pro mne. Ale já ti dám ještě šanci.“ Po těch slovech to vypadalo, že se muž uvolnil. „Promiň, nevěděl jsem, že jsi bojoval,“ chrčel, neboť Jakubův meč byl stále vražen jemně v jeho krku a z rány stékala krev na jeho šat. Byla však noc a nikdo jejich rozhovoru nevěnoval pozornost.

Jakub sebral mužovu dýku a zasunul si ji za opasek. Pak pomalu vstal a muž se pod ostřím meče také napřímil. „Projdeme se ke kapitánovi,“ pronesl Jakub. „Jdi a věř, že pokud uděláš jediný krok stranou, tento meč, který již sprovodil ze světa tolik pohanů, nebude mít problém přidat k nim i jednoho hříšného křesťana.“ Uvolnil meč z krku a nechal muže otočit. Sklopil zbraň a jemným bodnutím do zad ho přiměl, aby šel. Pomalu vyšli na palubu. Byla jasná noc a jen pár opilých námořníků se potloukalo po palubě, nevšímajíc si nikoho a ničeho.

„Kde je kapitán,“ zavolal Jakub na toho, který byl nejbližší. Ten zavrával. „Kapitán,“ zvolal, „Sigfriede, kde je teď kapitán?“ zahalekal na námořníka, který se opíral o vyvýšenou druhou palubu. Ten se zachechtal. „Jestli už není pod stolem, tak nasává na můstek.“

„Jdeme,“ zavelel Jakub. Vyšli na můstek a spatřili čtyři námořníky vzájemně se válející po sobě a mumlající něco nesrozumitelného.

„Hledám kapitána,“ zvolal na skupinu Jakub tak důrazně, že všichni se zarazili a mžouravě hleděli na příchozí. „Á, to je náš loďkař,“ zvolal kapitán, „ale pozor, platící pasažér! – Co se děje, že to nepočká do rána.“

„Vedu ti škodnou, která se ti potuluje na lodi. Chtěl mne okrást a snad i zabít. Kam ho mohu zavřít?“

Kapitán se zarazil. Neměl rád problémy a v kajutě pro vězně měl právě složený kontraband, který slíbil dovézt jednomu kupci na Kypr. Vůbec se mu nechtělo zavírat někoho do kajuty. Snažil se trochu vystřízlivět a dopotácel se blíž k Jakubovi a jeho zajatci.

„A hele, tebe jsem už někde viděl,“ spustil kapitán, když si zajatce důkladně obhlédl. „No jasně, tebe jsem vyhodil z lodi, nechtěl jsi zaplatit ani centim. Jak ses sem dostal?“ zaburácel?

Muž mlčel a zle se po kapitánovi podíval.

„Nech ho tady,“ řekl Jakubovi, „černý pasažér, však mi si to s ním vyřídíme. Chlapi!“

Zbývající tři námořníci se zvedli a dopotáčeli se ke kapitánovi.

„Svázat!“ poručil.

„To ti nedaruji,“ zasyčel muž.

Kapitán se rozesmál. „Tak ty mi budeš ještě vyhrožovat? Máš čím zaplatit cestu?“

„Zaplatím, až budu na místě. Čekají mne tam.“

„Buď zaplatíš teď nebo vystupuješ.“ rozhodl kapitán.

„Není kam vystoupit.“

„Ale je, to by ses divil. Tak jak je to, zaplatíš?“

„Teď nemám, ale...“

„Dost, chyťte ho a hodte přes palubu!“ poručil kapitán.

„Ne, to nemůžeš udělat,“ vzrušeně vykřikl muž, „pusťte mne! Zaplatím po přistání!“ Ale to ho již tři silní námořníci vlekli na okraj paluby. „Raz, dva, tři, hop,“ zaznělo sborově a mužovo tělo se ocitlo třepotající ve vzduchu. „Néé,“ ještě znělo jakoby z hlubiny, než šplouchlo do vody.

Jakub schoval meč, otočil se a klidně se vrátil na své místo. Torna zde ležela bez povšimnutí a ostatní spali. I on opět uleh a zavřel oči. Zdá se, že to nebude snadný úkol, ještě mu problesklo hlavou, než usnul.

4.

V ilegalitě

„Přečetla jsem knihy tvého táty za dva večery,“ hlásila Eliška, hned, jak si přisedla k Markovi do auta na místě, kde měli domluvenou schůzku a o kterém věděli, že není sledováno kamerami. Pak si sundala helmu a dala mu pusu.

„Opět začínají plošné kontroly, aby odchytili neočkované,“ oznámil jí. „A nekontrolují jen doklady, ale dělají i fyzické prohlídky. Dávej na sebe pozor!“

„Ty také, Marečku,“ zašeptala něžně. „Zatím jim unikáme, ale kdo ví, jak dlouho. Nakonec také skončíme v rezervaci, jako ostatní.“

„Ještě nás nedostali!“ řekl pevně. „Musíme používat jejich triky.“

„Kdybychom uměli bojovat, šla bych raději do otevřeného boje. Jako elfové v minulosti.“

„Jenže ti první neuměli bojovat a ti druzí již byli zasaženi Antisvětlem. V každém případě, kdyby jim Stvořitel nepomohl, zahynuli by. Nakonec i my musíme spoléhat na Jeho pomoc. Bez Stvořitele jsme ztraceni.“

„Ani my neumíme bojovat,“ povzddechla si Eliška. „Jak vůbec napadlo tvého tátu napsat takovýto příběh? Je to fakt dost těžké čtení, tolik postav. Ale kdo ví, možná, že se to vskutku odehrálo tak, jak píše,“ dodala.

„Nevím,“ uvažoval o odpovědi Marek. „Nejspíš mu ho někdo diktoval shůry.“ Usmál se, ale bylo vidět, že to myslí vážně. „Vlastně,“ pokračoval, „pamatuji si, jak mi jednou vyprávěl, že na gymnasiu napsal povídku o tom, že nemoc AIDS, takovou tu prapůvodní nemoc na eliminaci populace, sem na Zemi nasadili mimozemšťané, aby ji otestovali na lidech. Chtěl to uveřejnit v jednom časopise, ale odmítli to. Od té doby mu zůstalo zajímat se o věci mezi nebem a Zemí a číst o dávných civilizacích – Mayové, Aztékové, Toltékové, Egypt, Mezopotámie, Tibet, Atlantida... Když jsem procházel jeho počítač a knihovnu, našel jsem spoustu literatury a poznámek o chirolonii, astrologii, numerologii, bioenergetice, léčitelství, tantře, mimozemských civilizacích, kabale, zednářství a mnoho jiných směrech. Vzpomínám, že když se blížil rok 2012 s ohlašovaným koncem světa, rozhodl se napsat první díl trilogie a sám si ji vydal. Po deseti letech dopsal druhý díl a ze třetího jsou jen poznámky. Ten totiž žijeme my teď vlastním životem.“

„Stejně je ta jeho vize zvláštní. To znamená, že je vše řízeno našimi stvořiteli a my jedeme podle jejich programů. Tedy i tahle totalitní tyranie, ve které žijeme, je jejich program. Má vůbec smysl něco dělat?“

„I tato otázka je v programu, který máš,“ řekl. „Ano, také si myslím, že vše je řízeno programy, které nás ovládají. Vždyť také 80% mozku neznáme a nevíme, co dělá. V něm totiž právě běží tyto programy. Je to však tak, jak je popsáno v knize „Jako na Zemi, tak i na nebi“ - základní program našeho Stvořitele, Ioa, který byl založen výhradně na Světle a s ním spojenými vlastnostmi, jako je láska, radost, harmonie všeho se vším, pokoj a sounáležitost mezi všemi bytostmi Země, byl napaden virem jeho bratra. V podstatě se stalo něco podobného, s čím jsme se ještě donedávna potýkali u našich počítačů, a to, že tak zvaní hekáři vytvářeli viry, kterými napadali cizí počítače z mnoha různých důvodů – pro peníze, informace, ovládnutí, manipulaci, apod. Pro vesmír jsou naše těla takovým hardwarem, který řídí software pracujícím v našem mozku. Bratr našeho Stvořitele, Ine, se spojil se

Stínem, tj. bytostí, která mu umožnila vnést do našeho vesmíru Zdroj Antisvětla, který začal vysílat do vesmíru signály ovlivňující chování jeho obyvatel naprosto protichůdnými vlastnostmi, než šíří Světlo. Jenže Ine zjistil, že takto lze řídit pouze bytosti, které on sám stvořil; na bytosti, které stvořil lo, Antisvětlo nepůsobí, protože jejich řídicí mozek přijímá pouze vysokofrekvenční povely, zatímco Antisvětlo se šíří na nízké frekvenční hladině. Potřeboval tedy narušit řídicí mozek těchto bytostí a přeprogramovat ho tak, aby byl schopen tuto nízkou frekvenci zachycovat. A nejlépe se pro tento pokus hodilo lidské tělo. Dlouho na tom pracoval, až jednou, prostřednictvím potravy, se mu podařilo řídicí mozek napadnout. Prostředek, který k tomu použil, způsobil doslova vír v nastavených programech. Otec to krásně popsal hned na začátku druhého dílu v příběhu Adama a Evy, aby pak následně ukázal důsledky tohoto činu na příběhu vraždy Ábela Kainem.

loovi se nepodařilo už nikdy zabránit Inemu působení a všichni tak dnes máme zavirována naše mozgová řídicí centra a tím jsme napojeni na dva Zdroje – Zdroj Světla a Zdroj Antisvětla. A podle toho, jak se rozhodujeme v dané situaci, aktivujeme a posilujeme dané programy a energie. To je naše svobodná volba. Jen pozor, mimo lidí je na Zemi v současnosti možná ještě víc skřetů, mutantů, démonů a dalších podivných bytostí, z nichž většina vypadá jako lidé a kteří jsou výhradně řízeni Zdrojem Antisvětla. Těžko je však rozlišit od ostatních. Proto je tak důležité být ostražitý.

A jestli se ptáš na to, jestli má smysl něco dělat - to závisí na tvém vnitřním postoji, zda se chceš vydat ke Světlu a pomoci ozdravit tento svět. Vždyť to, co se dnes děje kolem nás, je zotročení lidí a jejich konec na Zemi. Epidemie, války, záchrana planety, boj za všelijakou nesmyslnou rovnoprávnost a vyváženost, to vše jsou události, které mají pomoci bytostem Antisvětla snáz prosazovat svoji vůli.“

„Trochu mne to děsí.“

„Ano, strach je průvodním jevem všech záměrů Antisvětla. Je to jedno z poznávacích znamení toho, kdo nebo co na tebe působí – co vyvolává strach, není spojeno se Světlem a je potřeba to odmítnout - pokud tedy jsi člověkem a chceš se řídit Světlem.“

„Chci se řídit Světlem, chtěla bych zažít Zlatý věk, jak je popsán v příběhu.“

„Základem je tvoje volba a její vyslání do vesmíru. A pak začni zvažovat vědomě každé své rozhodnutí. Třeba jestli budeš podporovat zabíjení zvířat, našich odvěkých přátel a jíst jejich mrtvoly - maso, jestli budeš kouřit, pít alkohol, být na někoho zlá, týrat druhého psychicky, podvádět, lhát, toužit po bohatství, oslabovat tělo léky, chemikáliemi, atd. Všechno to ti zanáší tvoje kanály spojení se Světlem, tvoje pozitivní energie, frekvence, vibrace, čakry, auru... Pokud se tomu budeš vyhýbat a naopak čistit svoje tělo a tím posilovat svoje vnitřní světlo, tím lepší budeš mít spojení se Světlem. Kdyby se ti navíc dostalo té nejmocnější síly Světla, která je na Zemi, a tou je oboustranná čistá Láska ve spojení se Zdrojem, mohla bys trvale zářit v temnotě a žádná síla Antisvětla by neměla vůči tobě jakoukoli moc. Bohužel však napojení na Zdroj je pro nás v tuto chvíli nedostupné. Přesto víš sama, jak mocná energie z nás šla, když jsme se minule spojili.“

„Bylo to fantastické. Chtěla bych to zopakovat.“

„To ale musíme ke mně,“ pohladil ji a dlouze políbil.

„No tak jedeme,“ vybídla ho.

5.

Kypr

Slunce stálo vysoko na obloze, když všichni zaslechli volání: „země na obzoru!“ Každý, kdo mohl, začal vybíhat z podpalubí, aby se zahleděl do dále přes hladinu moře a tam někde na obzoru hledal pevninu. A vskutku, netrvalo dlouho a malý bod v dále se začal přibližovat, aby se z něho nakonec stal dlouho očekávaný cíl, kam všichni mířili s nadějí na dny příští, dny bez boje, bez krve a strádání.

Jakub stál opřený u zábradlí na přední palubě a zamyšleně hleděl před sebe do dálky. „Co ho asi tak čeká?“ přemítal. „Má se na Kypru zdržet nebo co nejrychleji pokračovat do Evropy? Kde asi tak najde velmistra řádu? Kde najde templářskou radu, aby jí předal to, co dostal od svého mistra a jak má naložit s posvátnou

knihou? Snad mu cestu ukáže Bůh, uzavřel svoje přemítání a pozoroval, jak země na obzoru se pomalu, ale jistě, přibližuje.

Jakmile loď přirazila ke břehu, rozloučil se s kapitánem a zmizel v davu, který se mezitím shromáždil v přístavu a vyhlížel nové návštěvníky. Věděl, že by mohl vyrazit do některého z templářských domů ve městě, ale nejdříve se chtěl najít a zjistit, jak vyplouvají lodě do Evropy. Knihu měl dopravit kamsi do středu Evropy, proč tedy marnit čas na Kypru.

Jako by to bylo znamení, usoudil, když se od námořníka v přístavu dozvěděl, že v podvečer odplouvá loď do Benátek. Okamžitě se vydal hledat hledat kapitána a když ukázal, že má čím zaplatit, pláclí si. Na trhu nakoupil potraviny na cestu, sehnal vodu i víno a v podvečer byl připraven se nalodit.

Dostal malou, ale přijatelnou kajutu, kam se mohl uchýlit a když slunce zapadalo za obzor, karavela vyplula. Stočil si pod hlavu plášť, tornu opřel za sebe a uvažoval, co ho čeká. V Benátkách musí koupit koně a zásoby a vyrazit do Paříže. Vyhledat velmistra a pak uvidí, co dál. Plán měl vymyšlen, nyní je však nutné si odpočinout a načerpat síly na další cestu. Zavřel oči a usnul.

6.

Pomíjivý jako vítr

„Jsi můj přístav klidu a bezpečí,“ řekla Eliška, když se posadila vedle Marka na gauč v obývacím koutku.

Usmál se na ni a pohladil po jejích dlouhých vlasech. Nahnul se k ní a nasál její vůni. Vždy byla tak omamná. „A ty mi vždy přinášíš obrovský dar té neskutečné svěží radostné energie, kdy cítím, jako by se vše ve mně probouzelo a říkalo, že je tady ještě pro co žít. Tedy, když pominu Matku Zemi,“ rychle doplnil. „Jsi takový můj paprsek Světla, který mi byl shůry poskytnut na čas a byť by byl krátký, o to vnímavěji je potřeba ho prožívat.“

Stulila se mu do náruče. „Slyšela jsem na samizdatovém rádiu, že ve Francii uteklo z jedné rezervace několik lidí a údajně se jim podařilo uprchnout do hor.“

„Držím jim palce! Tady vidíš, v jaké jsme situaci. Jak jsem říkal, institut církve byl již zastaralý model ovládnutí lidí. Přišla daleko sofistikovanější metoda otrokářství, kdy bylo potřeba nejdříve vyzdvihnout důležitost života každé bytosti a její zdraví a pak v rámci vyhlášení dogmatu ochrany tohoto zdraví a života začala manipulace, izolace, likvidace. A nevědomí lidé podleli této iluzi, že mohou mít život věčný a že jejich život je tady na zemi důležitý. Zapomněli, že to byl Stvořitel, který je stvořil z prachu země a vody a že jejich život je pomíjivý jako vítr, který vane. Mnozí lidé si vzali za vzor skřety a jejich chování a zapomněli, že jsou lidé. Vzdali se vědomosti toho, že temnota není všemocná a že láska je součástí Světla života a jedině šířením Světla mohou najít opět sami sebe. Ochotně předali péči o svoje tělo skřetům a podleli svodům temnoty. Jak opojné může být bohatství, moc, demagogie, že člověk je naroveň Bohu, je vládcem světa a nejvyšším vývojovým stupněm na světě. Každému školákovi bych dal za povinnou četbu knihu Yuvala Harariho Homo Deus.“

„Vím, už jsem ji také přečetla. Je ale vůbec nějaká naděje?“

„Ano, je tady naděje. Naděje, že najdeme Knihu života.“

„Tu, o které píše tvůj táta ve své knize?“

„Ano, pokud bychom ji našli, snad bychom našli i odpověď, jak spoutat síly Temnoty. Jako Frodo, když šel vhodit prstem moci do Hory Osudu, stejně tak my bychom museli vykonat tento čin. V něm je totiž naše naděje.“

Eliška se napřímila. „A kde začneme hledat?“

7.

V Templu

Rázné zabušení na bránu Templu zpozornilo strážce. „Kdo tam?“ zvolal.

„Tady rytíř Jakub, přicházím z Akkonu,“ odpověděl Jakub.

„Z Akkonu?“ vyhrkl strážce a rychle otevřel bránu. „Vítej bratře, už jsme dostali tu zprávu, že Akkon padl. Bylo to hrozné?“

„Ano, jsem poslední, kdo ho opustil živý. Posílám mne sám velmistr. Je tady někdo z rady?“

„Je tady pouze bratr Hugon, správce Templu. Ostatní jsou v Sidonu nebo už možná na Kypru, kdo ví? Situace se rychle mění, no však víš sám. Pojď, zavedu tě k němu!“

Zaklepání na dveře místnosti v samém srdci Templu na okraji Paříže, která byla určena jako kancelář správce Templu, kteroužto funkci nyní vykonával Hugon de Peraud, jej vyrušila od psaní listu papeži Mikuláši. Dle informací, které se k Hugonu dostávaly, byla situace na východě katastrofická. Akkon padl a ani další bašty templářů nebylo možné udržet. Poslední zprávy, které dostal, naznačovaly, že bude potřeba se stáhnout na Kypr, kde měl řád rozsáhlé majetky a bylo by odtud možné opět začít konsolidovat síly na další křížáckou výpravu. „Papež by měl začít jednat. Vždyť doposud to vypadalo že křesťané drží celé Jeruzalémské království, ale najednou to vypadá, že přišli o všechno. Pokud se něco nepodnikne, kdo ví, kam až muslimové zajdou.“

„Dále!“ zvolal rozmrzele, neboť zaklepání přerušilo jeho úvahy nad textem, který si skládal v hlavě.

„Pane,“ promluvil strážce od brány, když vešel, „je tady rytíř Jakub. Přišel právě z Akkonu.“

„Z Akkonu?“ překvapivě zvolal Hugon. „Ať vstoupí!“

Hugon chvatně vstal ze židle, obešel stůl a vydal se v ústrety Jakobovi, který pomalu vešel do dveří. Pak poklekl a promluvil: „Pane, jsem Jakub Molay a přináším poslední poselství od velmistra Viléma.“ Přitom z kapsy vytáhl velmistřův prsten a podal ho Hugonovi.

Hugon vzal prsten a dlouho si ho mlčky prohlížel. „Povstaň Jakube a vítěj v Templu. Budu rád, když mi budeš vyprávět o tom, co se dělo ve Svaté zemi a jaká je naše situace.“ Vidím však, že jsi již dlouho na cestě. „Bratře Richarde,“ obrátil se na strážce, který tam stále ještě stál.

„Ano, pane?“

„Najdi bratru Jakobovi pěkný pokoj, vezmi ho na koupel a dej mu nějaké nové šaty. Pak se sejdeme na večeři a já ti budu pozorně naslouchat Jakube.“

„Ano, pane!“

Po bohaté večeři, kterou Jakub s chutí přijal a při které všem přítomným bratrům líčil situaci na východě a poslední dny v Akkonu, ho Hugon pozval do své pracovny. Usadili se v jejím rohu v pohodlných křeslech.

„Bylo to poutavé vyprávění, bratře Jakube,“ začal Hugon. „Ale není to asi všechno, co se stalo, nemýlím se?“

„Ne, pane,“ potvrdil Jakub. Před tím, než mne velmistr uvolnil ze své služby, svěřil mi nějaké věci a posláním.“ Poté vylíčil slova velmistra tak, jak mu je kladl na srdce.

„Podivné řeči vedl Vilém,“ reagoval na jeho vyprávění Hugon. „Určitě se o nich nikde nezmiňuj! Teď není doba na to, aby bratři pochybovali. Naopak, je potřeba se sjednotit a znovu se vydat dobýt zpět naše království. Zrovna to píšu papeži. Co je však naprosto nezbytné, je ochránit svatou relikvii, kterou ti velmistr svěřil. Již se ke mně dostalo zprávy, že naši bratři získali v minulosti něco vzácného z pozůstalosti Ježíše, ale jelikož si ji předávali velmistři v Jeruzalémském království, nikdy se nedostala sem, do Evropy. Tak ji tu nyní máme!“ potěšeně dodal.

„Ano, pane,“ přisvědčil Jakub. „A je naším posláním ji dopravit na místo, na které je předurčena.“

„Kde je ale hledat, Jakube?“

„Nevím, ale věřím, že Boží cesty nás zavedou na to místo!“

„Souhlasím s tebou. Do té doby však, než její cesta povede dál, bude potřeba ji dobře uložit u nás v Templu. Prosím, přines ji, sám bych ji alespoň na chvíli rád spatřil. Zašlu pak zprávu novému velmistřovi. Předpokládám, že byl již ustaven v Sidonu.“

Po těch slovech Jakub vstal a vydal se do svého pokoje pro tornu. Hugon mezitím připravil malou truhlici. Když se Jakub vrátil, ukázal na truhlici a Jakub postupně vyndával z torny peníze, drahokamy, zlaté předměty i svátosti a opatrně je do truhlice ukládal. Jako poslední vyndal z torny relikvii. A opět, sotva ji vzal Jakub do ruky, se najednou jemně rozsvítil její středový emblém ve tvaru božského oka. Hugon v údivu přihlížel tomuto výjevu. Avšak jakmile si ji Hugon od Jakuba převzal, světlo zhaslo.

Hugon opatrně ze všech stran prohlížel ten vzácný předmět, který držel v ruce. „Máš zřejmě k této relikvii bližší vztah,“ usoudil Hugon. „Kdo ví, možná nám tím chce něco naznačit. Je-li to kniha, jak říkáš, dokázal bys z ní i číst, bratře Jakube?“ vyzval ho a položil relikvii na stůl.

Jakub vzal knihu do ruky a hledal na způsob, jak ji otevřít. Vrchní strana s emblémem se však najednou sama rozevřela a oba spatřili, že uvnitř silné schránky jsou jednotlivé listy ze zvláštního materiálu. Byly prázdné, ale když se jich Jakub dotknul, objevila se na nich jakási písmena. Nikdo z nich však nerozuměl, co znamenala. Pomalu Jakub bral do ruky jeden list za druhým. Každý z nich se choval stejně.

„Myslím, že zde je ukryto Ježíšovo poselství,“ vzrušeně zvolal Hugon. „Je to Ježíšova kniha!“

„Ano, ale bohužel tomu, co obsahuje, nerozumíme. Kdo ví, kdo je ten, který je bude umět rozluštit. Možná je to určeno někomu z té Středozezemě. Ten bude umět přečíst text a sdělit ho ostatním,“ řekl Jakub.

„Tohoto člověka musíme najít,“ prohlásil Hugon.

„Ano, toto je posláni, které mi velmistr uložil.“

„A tvoji bratři ti ho pomohou splnit!“

8. U dědečka

Únorové Hromnice již dávaly o sobě vědět, když bylo v půl páté ještě světlo a Marek s Eliškou se procházeli podél Vltavy.

„O víkendu jsem dala knihu tvého táty k přečtení dědečkovi,“ řekla z ničeho nic.

„Vážně, byla jsi u dědečka?“ zajímalo ho.

„Nechtěla jsem tě znepokojoovat, bylo to trochu riskantní, protože jsem měla povolení jen na služební cestu do Vrchlabí a dědeček bydlí ještě dál, kousek od Strážného. Ale zvládla jsem to.“

„Ty zvládneš všechno, Eli. I proto tě miluji!“

„Ale jdi ty,“ usmála se a políbila ho. Měli spolu krásný vztah, byť poznamenaný jeho výkyvy nálad, způsobené Markovým dvojím životem. V tom jednom byl Marek postaven do reálné každodenní skutečnosti, kdy musí chodit do práce a žít v systému, který mu byl z hloubi duše protivný a nepřátelský, avšak přinášel mu peníze na obživu. Bydlel sice u babičky, ale v digitálně sledovaném systému nemohl ve městě ujít pozornosti. Pokud tedy chtěl mít prostor na své, v podstatě ilegální, aktivity, musel předstírat zapojení se do procesů, které ho řídily a ovládaly. Digitální měna, kterou zpočátku tak obdivoval, jej nyní svazovala ve všem, co dělal. A to, co dělal, co ho bavilo, mu způsobovalo nepředstavitelné trauma odpovědnosti a otázek. Byl to jeho druhý, duchovní, život, ve kterém zdánlivě nebo i fakticky komunikoval s anděly či elfy, kteří jej vedli po cestě Světla, již zpočátku vůbec nerozuměl a naprosto ji nechtěl přijmout. Avšak od okamžiku, kdy zmizel jeho otec a on zjistil, čím se zabýval, pochopil, že je na něm, aby otce našel a zároveň, aby pokračoval v jeho díle. Často si však přitom připadal tak bezvýznamný a neschopný, že propadal smutkům, letargiím, bezmoci i depresi, kdy ho jeho zoufalství ze zmaru systému, ve kterém žije, přivádělo až k myšlenkám na opuštění tohoto světa. Byli to však právě hlasy jeho neviditelných průvodců, které se ho vždy pokoušely utěšit a hlavně mu připomínaly, že on je nositelem Světla a teď je doba, kdy každé Světlo je důležité. Že bez Světla bude ztracena Matka Země a pokud zde bude i jen jedno jediné světélko, stále je naděje. Vnímá pak v těchto chvílích tuto naději a cítil, že jeho rozhodnutí, které udělal při četbě otcových článků, je tím, co mu velí stát na straně Světla a zavazuje ho se nevzdát. Odejít dokáže každý, ale co když Temnota přijde i tam, kam odejde? Co když se nespokojí se Zemí, až ji opustí všichni věrní Prvotního Stvořitele? A byl si jistý, že síly Antisvětla budou chtít vždy víc a víc. Nezbyvá tedy, než zůstat a nést svoje vnitřní Světlo mezi lidi, kteří už ztratili naději. Protože i když ztratili naději, stále mají v sobě jiskru Života, kterou je možné rozžhnout. Vždy, když dospěl k tomuto závěru, jeho nálada opět stoupla a on nabral energii pro další práci. V takových okamžicích sršel nápady a plány. Takového ho Eliška milovala nade vše. Takže přesto, že se s Markem potkávala i ve chvílích jeho prázdnoty, trpělivě přijímala tyto jeho nálady a cítila víc a víc, jak ji k němu cosi poutá. „Že by minulé životy,“ přemítala. Srdce jí říkalo, že je do něho zamilovaná. Milovala ho, jeho duši, jeho srdce, jeho tělo. Stýskalo se jí po něm, když s ním nemohla být, a cítila, jak potřebuje jeho pohlazení, políbení, objetí.

„Jak se má dědeček?“ přerušil její úvahy otázkou.

„Hezky. Prošli jsme se údolím Klínového potoka, postavili sněhuláka, dali si kávu doma u krbu. Super. No a cestou jsem mu vyprávěla o té knize. Byl překvapený a vypadalo to, že ho to hodně zaujalo. Řekl, že se hned pustí do čtení. – Co budeme dělat my?“ dokončila žertovně.

Chytil ji za ruku a otočil si ji k sobě. „My si číst nebudeme.“

9. Velmistr

Byly to tři dny, které uběhly od okamžiku, kdy Jakub vkročil do Templu. Po prvotním důkladném odpočinku se začal zapojovat do každodenních věcí a řádu v Templu. Avšak již čtvrtý den, hned ráno, si jej k sobě zavolal Hugon.

„Bratře Jakube, přišla zpráva, že novým velmistrem byl zvolen Theobald Gaudin. A ten tě žádá, abys ses vypravil za ním na Kypr, kde jsou i ostatní představení řádu, a předal mu prsten a informace od velmistra Viléma. Veškeré záležitosti budou nyní řízeny z naší komtury na Kypru.“

Připrav se na cestu, zítra vyrazíš.“ Odmlčel se a pak tišším hlasem pokračoval: „Knihu navrhuji ponechat v Templu. Má-li směřovat do středu Evropy, myslím, že by nebylo moudré ji vystavovat možným nebezpečnostem na cestě, která by ji od místa určení vzdalovala. Co o tom soudíš?“

„Myslím, že je to rozumné, bratře Hugone,“ souhlasil Jakub. „Stále však musíme mít na paměti, že ani zde není v bezpečí. Proto setrvám ve svém úsilí pátrat po místě, o kterém mluvil bratr Vilém, i když budu jakkoli daleko.“

„I já, bratře Jakube,“ potvrdil mu Hugon. „Domluveno tedy.“

Vlahý vítr váł od moře, když Jakub stál na hradbách a přemítal o roce a půl svého života na Kypru. Při pohledu na daleký obzor před sebou si uvědomoval, jak jiný je život v poklidu kyperské komtury daleko od bojů, bitev, bolesti, utrpení. Vzpomínal na slova velmistra Viléma, a i když cítil, že v jeho slovech bylo tolik moudrosti, každodenní setkávání se se záležitostmi řádu mu bránilo tuto moudrost dále rozvinout. ‚Kolik politických rozhodnutí museli udělat, jež byla proti původnímu odkazu řádu,‘ přemítal. ‚Vrátí se vůbec někdy do Svaté země?‘

Jeho rozjímání náhle přerušilo volání: „Velmistr zemřel, modlete se!“

Poklekl na kolena a modlil se za bratra Theobalda. Ten čas strávený v jeho blízkosti ho leccemus naučil. Třeba tomu, že není možné věřit papeži či králům, či se spoléhat, že platí uzavřené dohody. Nebo že je potřeba se neustále ptát na Boží vůli a přitom se stejně bát o to, zda vyjdou záměry, které máme v úmyslu vykonat. ‚Kdo ale nahradí velmistra Theobalda?‘ zvažoval. ‚Nejschopnější by byl Hugon, ten zná poměry ve Francii, je blízko papeži a králi, umí jednat a hlavně mluvit. Jenže je daleko. Koho zvolí rada?‘

Po velmistrově pohřbu se 12 nejvyšších představitelů templářského řádu sešlo v sále hradu, aby rozhodli o novém velmistrově. Každý z nich měl právo navrhnout jedno jméno.

„Navrhuji zvolit Hugona de Peraud,“ vyslovil svůj návrh Jakub, když na něj přišla řada.

„Ale ten tu není přítomen,“ namítl bratr Renauld, který zastával pozici maršála a nyní řídil zasedání.

„Vím, ale je dobře zasvěcen do našich záležitostí a jedná našim jménem s celým křesťanským světem. Myslím, že by byl v této době pravým mužem na svém místě,“ dokončil svoji řeč Jakub.

Ostatní uvažovali. Ač se každému z nich zdálo lákavé stát se velmistrem řádu, všichni si byli vědomi, že mají velmi málo zkušeností postavit se do jeho čela. Jakubův návrh se jim zdál dobrým východiskem ze složité situace, ve které se nyní nacházeli.

Jakmile proběhlo hlasování, bylo jasné, že Jakubův návrh byl jednomyslně přijat.

„Vyšleme rychlého posla do Templu a vyzveme bratra Hugona, aby přijel na svoji inauguraci,“ rozhodl bratr Renauld.

Jakmile se Jakub doslechl, že do přístavu připlouvá loď z Francie, sedl na koně a vyrazil.

„Bratře Hugone,“ zvolal, sotva ho zahlédl v davu vystupujících pasažérů. „Vítám tě na Kypru!“ volal radostně a bylo vidět, že se těší z tohoto setkání.

„Bud' zdrav, bratře Jakube,“ pozdravil ho Hugon přátelsky. „Rád tě zase vidím.“ Pak jej uchopil pevně za ruku a zasmušile dodal: „Musím se ti ale přiznat, že nejsem příliš potěšený svým zvolením.“

Jakub se zarazil. „Ale bratře Hugone, jsi z nás nejzkušenější! Kdo jiný, než ty, by měl být velmistrem v této době! Potřebujeme někoho, kdo je znalý politického světa, vyjednávání s papežem, králi, vévody. Toto není boj mečem, taktika bitvy, dobývání pevností nebo jejich obrana. Toto je boj slovem a v tom jsi z nás nejlepší!“

„Přesto si myslím, že moje místo je střežit Templ, ne vládnout řádu, bratře Jakube.“

„Ale já jsem ti tak věřil. Ostatně byl to můj nápad,“ přiznal se.

„Myslel jsem si to.“ Pomalu kráčeli městem a mlčeli.

„Pamatuješ, bratře Jakube,“ promluvil Hugon, „jak se ti rozzářila ta relikvie, kterou jsi přinesl? Chodil jsem se na ni občas dívat a ptal se, zda sama mi nepřinese nějakou myšlenku, jak s ní máme dál naložit.“

„Ano, také jsem na ni často myslel a přemítal, na které místo ji doručit,“ pokyvoval Jakub.

„Právě. Jedině ten, kdo bude schopen s ní komunikovat, je předurčen s ní zacházet a je vyvolený vést náš řád. V mé ruce se nerozsvítila ani neotevřela. Soudím tedy, že nejsem tím pravým. Za to ty, Jakube, máš v sobě něco, co ji dokáže probudit k životu. Myslím, že jedině ty můžeš najít to místo a znovu vybudovat řád templářů v jeho velikosti, kterou již nepamatujeme. A kdo ví, třeba jednou opět s její pomocí získáme zpět Jeruzalém. Proto jsem ji přivezl s sebou,“ dodal na závěr.

„Vážně?“

„Ano. Chci ji předložit radě. Ať relikvie rozhodne, kdo se má stát velmistrem.“

Tentokrát již plným počtu třinácti zasedla rada ke kulatému stolu v královské síni templářského hradu, aby oficiálně jmenovala Hugona de Peraud novým velmistrem. Po zahájení zasedání maršálem Renaudem se přihlásil o slovo Hugon.

„Vážení bratři,“ začal svoji řeč, „bylo mi velkou ctí dozvědět se, že rada vybrala mne jako svého nového velmistra. Víím, že to nebývá zvykem, přesto však bych vám rád dal ke zvážení jinou možnost.“ Při těch slovech se na sebe bratři udiveně podívali.

Hugon pokračoval: „V posledních letech, v době, kdy vy jste statečně bojovali proti pohanům a ocitali se dennodenně v zajetí života a smrti, jsem střežil pokladnici Templu a sháněl prostředky a pečoval o naše statky. Stal jsem se více administrátorem, než politikem, bojovníkem či snad vůdcem. Při své správě jsem jednal s papeži, králi, šlechtou a v tomto ohledu jsem připraven být novému velmistrovi v každém ohledu nápomocen. Ale je tu jedna okolnost, která mne vede k rozhodnutí navrhnout do funkce velmistra někoho z vás.“

Nastalo ticho, přerušené až Renaudem: „O co se jedná, bratře?“

„Stalo se, že když ke mně po pádu Akkonu přišel bratr Jakub, přinesl, kromě poslední pozůstalosti a prstenu od velmistra Viléma, i tuto relikvii.“ Po těch slovech vyndal Hugon z pláště knihu a položil ji doprostřed stolu. „Jistě vám bratr Jakub předal,“ pokračoval Hugon, „poselství, které mu k této relikvii sdělil velmistr Vilém. Toto je kniha Ježíše Krista, kniha, která v sobě ukrývá návod na poznání věcí Božích, na spásu duše, slávu, bohatství na zemi i na nebi, na věčný život ve zdraví a jistě i mnoho jiného, co se nám jeví dnes nepochopitelné a skryté. S touto knihou Ježíš chodil po zemi a konal svoje skutky.“

Všichni upřeně pozorovali relikvii na stole a nedokázali od ní odpoutat zrak.

„Avšak, jak také víme, všechna její tajemství jsou dostupná pouze tomu, kdo je pro ně vyvolen. Byl to Ježíš a snad po něm Maří Magdaléna, která zanechala tento artefakt v Nazarethu a kde se také dochoval do okamžiku, než ho měl dostat Hugo de Pays. Nikdo z řádu, kromě Huga, nebyl schopen tuto relikvii použít. Ale já jsem před rokem a půl na vlastní oči viděl zázrak. A to, když mi bratr Jakub knihu podával. Najednou se rozzářila a on byl schopen ji otevřít.“

V tomto okamžiku se všechny pohledy soustředily na Jakuba. „Ano, bratři,“ promluvil Jakub, „je tomu tak. Avšak veškerý text, který se objevil, mi byl nečitelný a nesrozumitelný.“

„Nevadí, bratře Jakube,“ řekl Hugon. „Podstatné je, že tento vzácný artefakt má k tobě pouto větší, než ke komukoli jinému. A to já považuji za daleko větší hlas, než mají hlasy všech členů rady dohromady. Bratři!“ zvolal Hugon. „Prosím, vezměte každý z vás tuto knihu do ruky a nechte kolovat. Navrhuji, aby se velmistrem stal ten, koho si vyvolí tato svatá relikvie.“

„Souhlasím s bratrem Hugonem,“ povstal maršál Renaud. „V této, dnes tak závažné, chvíli, kdy máme před sebou takovouto drahocennou relikvii, je moudré, aby ona vyvolila našeho velmistra. Vždyť její vědění daleko přesahuje všechny naše schopnosti a znalosti.“ Pak se pro ni natáhl a vzal ji do ruky. Emblém na knize vydal slabý svit, avšak kniha zůstala uzavřená.

Z ruky do ruky jednotlivých bratří putovala kniha. Každý z nich ji mohl dostatečně prozkoumat a ohmatat ze všech stran. I stalo se, že některému z nich se objevilo slabé světlo jejího emblému, ale nikdo z nich ji nedokázal otevřít. Jako poslední ji uchopil Jakub. Před udivenými a překvapenými zraky členů rady se relikvie celá rozzářila a Jakub byl schopen ji na jedné straně rozevřít. Všichni se nahrnuli kolem něho a pozorovali, jak na jednotlivých stranách se objevují různé symboly, čáry a obrazy, ale nikdo z nich jim nerozuměl. Poté Jakub knihu zavřel a položil na stůl. Světlo se pomalu vytrácelo až zhaslo docela.

„Navrhuji zvolit bratra Jakuba velmistrem našeho řádu!“ zvolal Hugon.

„Souhlasím, souhlasím,“ ozývalo se od postupně od ostatních. Jen Jakub mlčel. Cítil, že jej právě dostihl jeho osud a Vilémova předtucha. S relikvií na něho nyní dolehla tíha úkolu, který mu byl svěřen.

Velmistr byl zvolen.